

[Statsministeren]

Radikale Venstre indtil i fredags gennem adskillige uger, og det, vi nu oplever, er, at Det Radikale Venstre altså bliver medlem af en regering, og alligevel er Socialdemokratiet så utilfreds. Kan man nu forstå det? Kan nogen nu forklare mig det?

Må jeg sige til hr. Gert Petersen, der omtalte miljøspørgsmålene, at regeringen har den opfattelse, at det er et af de vigtigste samfundsspørgsmål i disse år. Der skal gøres en stor systematisk indsats mod forurening og for bedre miljø. Derfor er det også så vigtigt, at vi prioriterer og skaber os overblik over opgavernes samlede omfang. Det, der er lagt frem med åbningserklæringen, er en prioriteringsramme i størrelsen 33 mia. kr. i alt over 6 år. Det betyder ikke en fastlåsning, der er stadig behov for justeringer. De skal vel foretages løbende, efterhånden som vi skaffer os mere klogskab og viden, eller efterhånden som forureningselementerne forskyder sig, og det er naturligvis en hovedopgave i den kommende tid for den nye miljøminister.

Jeg vil også gerne knytte et par ord til fru Pia Kjærsgaards tale. Fru Pia Kjærsgaard brugte den vending omkring forsvaret, at regeringen nu vil nøjes med en nulløsning. Jeg må sige i den forbindelse, at Venstres, Det Konservative Folkepartis, CD's og Kristeligt Folkepartis holdning kender alle. Alle kender også Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres holdning. Vi kender dem fra mange debatter i det gamle Folketing. Nogle af os er varme tilhængere af, at det danske forsvarsbudget burde stige, andre er imod. Men det følger under alle omstændigheder af Folketingets sammensætning, at der ikke er flertalsmulighed for et stigende forsvarsbudget. Så må vi, der lægger vægt på budgettets størrelse, glæde os over, at vi fastholder reguleringsbestemmelsen, priser og lønninger osv. Det er da godt.

Denne konstatering er ikke en konsekvens af valget, for det lå ligesådan, som mandaterne var fordelt i det gamle Folketing. Det er heller ikke en konsekvens af regeringsdannelsen. Det forholder sig således, at vi i et år har forhandlet om den gamle regerings oplæg til en ny forsvarsordning, og vi kendte partiernes meldinger hertil.

Så sagde fru Pia Kjærsgaard, at hun altid havde været 150 pct. tilfreds med Fremskridtspartiets politik. Det må jeg tvivle noget på, al

den stund Fremskridtspartiet jo for år tilbage var tilhænger af den berømte telefonsvarer. Dengang må fru Pia Kjærsgaard have været overordentlig utilfreds med Fremskridtspartiets politik. Jeg erkender i dag med glæde, at Fremskridtspartiets gruppe har en ganske anden positiv holdning til det danske forsvar; det anerkender jeg fuldt ud.

Jeg håber også, fru Pia Kjærsgaard og andre har læst de udtalelser, som er fremkommet i de sidste dage fra vore allierede, f.eks. fra NATO-mødet, der indledtes i går i Madrid, nemlig glæde og tilfredshed over, at der er fundet en fornuftig løsning i samarbejdsspørgsmålet om havneanløb, flådemanoeverer og forstærkningsaftaler. Alle forsvarspositive må være glade for, at vore allieredes reaktioner er så positive.

Jeg kan ikke forbigå den bemærkning, at det alligevel overraskede mig, at fru Pia Kjærsgaards tale var præget af en så næsten hadsk tone. Den var fuld af foragt og hån i en sådan grad, at jeg vil tro, at selv hr. Glistrup ville have haft svært ved at leve op til noget tilsvarende. Der var mange skældsord. Så kan man måske sige, at det bidrog til at mildne savnet af hr. Preben Møller Hansens tilstedeværelse i det nye Folketing. Der var udtryk som: flabede gadedrengemanerer og folkefjendsk. Så sagde fru Pia Kjærsgaard: Den lille pjattede regering. Jo, alt sådan noget kan man jo sige, men jeg synes ikke, det virker særlig sobert. Jeg er da glad for, at jeg selv kan modstå fristelsen til at svare igen med samme mønt. Til gengæld kan jeg vel minde om, at tanker er todfri. Det er ment som en åbenbar politisk indrømmelse, når jeg siger det sådan til Fremskridtspartiet og dets skattepolitiske synspunkter.

Jeg har også et par ord til fru Mimi Jakobsens ordførertale. Fru Mimi Jakobsen spørger med rette: Hvornår kan vi vente, at der er ligevægt på den betalingsbalance? Det har vi jo talt om og kæmpet for i mange år. Fru Mimi Jakobsen spørger også: Kan man ikke sætte årstal på? Belært af smertelige erfaringer mener jeg, at jeg bør modstå fristelsen. For det er jo nok gættæværk. Jo før, jo bedre, bevares! Vi har jo ofte gjort den erfaring, at prognoser let tager fejl. Tag nu blot den om underskuddet på statsfinanserne. Den gamle regering havde den målsætning, at underskuddet på statsfinanserne skulle være væk i 1990. Og sikken en skændsel, så oplever vi det uhyggelige, at det mål nåede